

ملت ایران زیر بار ترکمن چای دیگری نمی رود

هم میهنان دیدار یکروزه ولادیمیر پوتین به همراه رؤسای کشورهای تازه استقلال یافته کرانه ی دریاچه مازندران در تهران و حضور این افراد با هم در یک نشست، سبب بروز نگرانی هایی میان مردم شده است، که بهانه ی نگارش این نوشتار، واکاوی این دل نگرانی هاست. دل نگرانی هایی که سابقه تاریخی دارد ترس از نشستن کاربدستان جمهوری اسلامی بر سر میز مذاکره ای است که در آن از بخش هایی از حق مسلم ما و حاکمیت ملی و تمامیت ارضی میهن مان به نفع بیگانه چشم ببوشند.

هم میهنان دریاچه ی مازندران بر پایه قراردادهای سال ۱۹۹۲۱ و ۱۹۴۰ ملک مشاع دو دولت ایران و شوروی است که این قرارداد در دسامبر ۱۹۹۱ در قزاقستان مورد تایید کشورهای کرانه این بزرگترین دریاچه جهان قرار گرفت.

با اینهمه در نهایت شگفتی برخلاف توافق های پیشین، سه کشور روسیه، قزاقستان و به اصطلاح آذربایجان در سال ۱۹۹۸ منابع بستر بخش شمالی دریای مازندران را برپایه طول ساحل و خط میانه خود تقسیم می کنند و حقوق تاریخی و قانونی ایران را زیر پا می گذارند.

هم میهنان بستر این بزرگترین دریاچه جهان بالغ بر ۶۵۰ میلیارد بشکه ذخیره نفت و گاز در بر دارد و در وضعیت امروز جهانی بر سر میز مذاکره نشستن باید از موضعی قدرتمند باشد و گرنه مشکوک و شگفتی آور است و از آن بوی نوعی معامله ضد ملی به مشام می رسد.

نگرانی ملت خردمند از این زاویه است که نکند دولت مهرور عدالت خواه برای کسب پشتیبانی از دیپلماسی واکنشی خود و سیاست های هسته ایش از کیسه ملت و به بهای نقض حاکمیت ملی و تمامیت ارضی ایران در صدد بدست آوردن رأی روسیه برای شورای امنیت است ولی در این صورت نه تنها نتیجه ای عایدش نخواهد شد بلکه در راستای تجزیه ایران گام بردارد داشت چرا که به استعمارگر نباید اعتماد داشت. اگر در یکصد و هشتاد سال پیش حاکمان نالایق بریده از مردم به کارگزاری پادویی چون میرزا آقاسی ساده لوح زیر بار فشار جنگ و دیپلماسی نابخردانه ی ضد ملی با شکست افتضاح آمیز تن به قرارداد خفت بار ترکمانچای دادند و بخش هایی از میهن مان را به روسیه که در آرزوی آبهای گرم خلیج فارس روز شماری کرده و می کند (طبق وصیت نامه پطر) واگذارند، در آن روز مردم در بی خبری جهل و خرافت زدگی و عقب نگه داشتن محض به سر می بردند. حال باید پرسید آیا امروز هم به دوران خان خانی و ملوک الطوایفی و دره بیگی قاجاریه بازگشته ایم؟!

هم میهنان تاریخ ۲۰۰ ساله ایران و روس سرشار از خیانت ها و تجاوزها، دوگانگی ها و دشمنی های پنهان و آشکار دولت روسیه با ایران بوده است. رأی مثبت روسیه به قطعنامه ۱۷۲۷ و ۱۷۴۷ شورای امنیت علیه ایران با وجود میلیاردها دلار داد و ستد تجاری یا نظامی کردن دریاچه مازندران علیرغم مفاد قراردادهای ایران و روسیه شوروی یا درنگ شک بر انگیز در راه اندازی نیروگاه عقب افتاده از نظر علمی و فنی که به تازگی اعلام شده ظرفیت آن در صورت شروع به کار ۴۴۰ مگاوات خواهد بود به جای ۱۰۰۰ مگاوات آن هم با تجربه هایی که از عملکرد نیروگاه های روسی داریم خود دلیلی است بر عدم توانایی فنی روس ها در تکمیل نیروگاه، آن هم با تکنولوژی ۳۰ سال پیش جهان.

هم میهنان دوگانگی در حرف و عمل از ویژگی دولت روس است و بر این اساس پوتین در تهران رسماً اعلام کرد استفاده صلح آمیز از انرژی هسته ای حق مسلم ایران است (شیره را خورد و گفت شیرین است) مگر جهانیان جز این می گویند چرا یکی دوست و دیگران دشمن قلمداد میشوند. این امر حاکی یک بازی است و گرنه انرژی هسته ای مشکل غیرقابل حلی نخواهد بود. کار بدستان پس از ۲۸ سال نمی خواهند بیدار شوند که ملاک منافع ملی است نه ادامه سیاست های ویرانگر.

ما براین باوریم در چنین اوضاع جهانی هرگونه گفتگو پیرامون اینگونه مسایل با همسایگان غیر کارشناسانه و ناهنگام است و هر نماینده ای که بر چنین گفتگوهایی تن دهد باید در پیشگاه ملت پاسخگو باشد. امروز که ملت در سایه رفتار کاربدستان در مظان یورش جهانخواران قرار گرفته است هرگونه تعهدی از جانب حاکمان، چون دست آورد آن برای ملت و کشور حفظ حقوق قانونی و تاریخی ایران را به همراه نخواهد داشت باید متوقف شود، آنهم با کشوری چون روسیه که هرگز قابل اعتماد نبوده و یا دست کم در رابطه با ایران چنین نبوده است از این تاریخ که برای ما هزینه های هنگفت داشته درس باید گرفت.

هم میهنان گویی واژه ها و اصطلاحات از معنا تهی شده اند . نماینده وزارت خارجه جمهوری اسلامی در پاسخ به خبرنگار کانال دو تلویزیون جمهوری اسلامی که می پرسد وضع تقسیم دریاچه مازندران به چه صورت خواهد بود و آیا در جلسات مطرح شده است یا نه ؟ می گوید هیچ حقی از ایران ضایع نشد . ما موضع خود را که همان حق سهم مشاع از دریاست را اعلام کرده ایم . شگفتا معنای مشاع بین دو طرف را با مشاع میان ۵ کشور درک نمی کند و یا اینکه از دریای خزر سخن می راند بدون آنکه تفاوت دریا و دریاچه را متوجه باشد و پیامدهای این گونه سخن گفتن را .

پرسش دیگر از آقایان مذاکره کننده این است که اگر فردا روزی داغستان هم بخواهد از روسیه جدا شود ، در آن صورت بر اساس دیپلماسی مشترک روسیه - جمهوری اسلامی سهم ایران به ۱/۶ تقلیل خواهد یافت با این همه از حسن همجواری بی نظیر خود با روسیه سخن می گویند و از پیروزی مشعشع دولتمردان ؟ !

از این رو اعلام می کنیم

به جای توسل جستن به استعمارگران از نوع کهنه به مردم روی آورند و توافق های بین المللی ، رسمی و قانونی مبنی بر مشاع بودن دریاچه مازندران همچنان به قوت خود باقی بماند . باید در مذاکره ای شرکت کرد که بتوان از موضع قدرت گفتگو کرد نه از ضعف بین المللی نابسامانی داخلی که منجر به خفت خواهد شد و باج دهی .

اگر روسیه تمایل به انجام این امر دارد از سهم مشاع خود این بذل و بخشش ها را انجام دهد نه از حقوق ملت ایران ببخشد . به همین دلیل نیازی به شرکت ایران در چنین جلساتی نیست و ملت ایران زیر بار چنین قراردادهایی نخواهد رفت چه در غیر این صورت ترکمان چای دیگری است که بر ملت تحمیل می شود .

دبیرخانه حزب ملت ایران

تهران ۲۹ مهرماه ۱۳۸۶ خورشیدی

درود بر داریوش و پروانه فروهر شهیدان راه استقلال و آزادی

برچیدن زندان سیاسی خواست ملت ایران

مردم سالاری پایندان استقلال ایران